Secunda neagră din timpul trecător

On Iunie 24, 2013

Temperează-ți nevoia de a-ți însuși știința cea mai înaltă, astfel încât să eviți acel conflict cu tine însuți care te poate duce în pragul unui final trist.

Johann Friedrich Böttger a fost un alchimist, chimist și inventator german. El a fost cel care a inventat porțelanul de Saxonia, ducând la întemeierea unei industrii care a devenit tradițională în Europa. Cu toate acestea, soarta lui a fost una neașteptat de înșelătoare. Iată ce aflăm despre celebrul alchimist de la scriitorul M. Solomon, în cartea "Lumini în Retortă":

La 23 ianuarie 1710, regele poloniei Frederick Augustus semnează un decret prin care înființează o manufactură de porțelan, ale cărei venituri aveau să cotribuie la îmbunătățirea situației finainciare a Saxoniei, grav zdruncinată după invazia lui Carol al XII-lea al Suediei. Decretul conferă drepturi speciale persoanelor eminente care se ocupă de producerea porțelanului alb.

Dar Bottger se află în arest, sub amenințarea pedepsei cu moartea pentru o ipotetică înșelătorie. Îl slujește pe rege doar pentru a-și câștiga libertatea. Astfel, încurajat de succesul descoperiri sale, alchimistul trece la noi încercări. El este urmărit de gândul găsirii unei argile cu aceleași proprietăți de vitrifiere, dar de culoare albă. Şi reușește.

Regele este foarte mulțumit de munca lui Bottger care, la rândul lui, se simte îndreptățit să-și ceară eliberarea. Dar Frederick Augustus nu vrea să scape din mână un om de o asemenea valoare, îi impută mereu câte o vină ipotetică, sau o datorie, sau diverse erori. Aur nu știa să facă Bottger, dar porțelan dur știa prea bine. Şi acest secret trebuia păstrat.

Bottger a rămas prizonierul regelui toată viața. La vârsta de 35 de ani, în 1719, el moare sărac, chinuit de dorința de libertate, ros de alcoolismul la care l-a împins tragica soartă. După moartea lui Bottger, regele a continuat să încaseze veniturile aduse de manufactura din Meissen.

Leadership: Poți să-ți îmbunătățești capacitatea de a reacționa eficient la situațiile de viață mai puțin predictibile, încât să obții o viziune mai clară asupra asupra relației "condiționare-sacrificiu"?

În înțelegerea raporturilor de dependență între dezvoltarea vieții sociale și a celei cultural-profesionale, nu ezit să-i atenționez și chiar să-i reproșez aceluia cu o viziune prea încărcată asupra relației: condiționare-sacrificiu. Un astfel de om merge pe linia cea mai avansată, dar și cea mai subțire, auto-reducându-se la prototipul omului modern, al descoperitorului, al omului de știință care poate întâmpina, stoic, orice rețineri de natură emoțională.

Esența vieții lui se poate pierde în esența timpului, pentru satisfacerea nobilei sale dorințe de a ști, de a pătrunde în secretele lucrurilor, din centrul marilor cuceriri din culisele științei. În tot acest timp de căutări ale adevărurilor neștiute, forța lui spirituală și emoțională se poate estompa încetul cu încetul. O coroană de lauri care cu greu se vestejește și lasă urme adânci în propria ființă, cu atât mai mult cu cât peste știința de a accepta cine ești se suprapune știința de a trăi în armonie cu o realitate autoimpusă.

Ori de câte ori încerci să ieși din rutina cu care te-ai obișnuit, în încercarea de a-ți dezvolta

potențialul de leadership, te afli în fața porții adverse: logica și rațiunea. După ce-ai trecut superb de toți adversarii, vrei să deschizi scorul. Rațiunea ta de a fi și propria-ți identitate se modifică brusc. Şi tot ce faci gravitează în jurul noului tău moment de a înscrie un succes. Dar ele pot ajunge să fie în contradicție cu rațiunea celorlalți. Te bucuri, dar în același timp cineva pierde - Egoul tău.

Leadership: Descoperile tale te obligă să-ți aduci aportul la constituirea unei noi imagini despre tine ca dependent de un "cost" semnificativ de întreținere a vieții, sub aspectul validării unei singure opțiuni posibile de justificare a deciziilor de a nu te plafona?

Greșeala enormă pe care a făcut-o Bottger a fost aceea că rezultatul experiențelor sale a ajuns la urechea unor oameni puternici, fără să propună în prealabil un contract pe măsura valorii descoperirii sale. Şi nu doar atât, el a fost "săltat" din planul vieții normale fiindcă a susținut că poate obține aurul prin transmutarea aramei, afirmație care la vremea respectivă a fost doar o amăgire. Practic, i-a lipsit capacitatea de percepție a valorii descoperirii sale.

Iar când a descoperit formula porțelanului, care valora aproape cât greutatea lui în aur, a fost deja prea târziu să mai schimbe ceva. Imaginea lui despre lume a căpătat aura unui gladiator aruncat în arenă de un sistem pe care nu-l mai poate opri, iar singurul "cost" semnificativ de întreținere a vieții sale a constituit doar afirmarea în istorie, intrarea în legendă.

Egoul este măsura propriei științe și a propriei neștiințe, contribuind la validarea unei singure opțiuni posibile de justificare a deciziilor de a nu te plafona: "Fii deosebit prin a nu te face cunoscut prea devreme", altfel riști să rămâi prizonierul unei perioade de timp când "toți vor să profite de tine".

Cu cât Egoul te împinge să te mândrești mai mult cu tine însuți, încă de la primele descoperiri, cu atât trebuie să te ții departe de ochii lumii. Altfel riști să nu te mai poți dezlipi de alți oameni mult mai abili și mai puternici decât tine, care vor ști să profite de pe urma ta.

Leadership: Care poate fi măsura propriei tale fericiri în culmea prosperității, dacă nu te poți bucura de avantajele unei investiții dobândite în timp printr-un efort de reconfigurare interioară?

Ca urmare, focul scapă de sub control. Intri într-un loop temporar, ești sufocat de un noian de întrebări dificile, de paradoxuri, ambiguități și decalaje între semnificație și sens. Scăpări de înțelegere a cauzelor și efectelor. Ceea ce trezește o teamă nejustificată de tipul ”cine mă poate oare salva”, care îți reduce energia de activare a reacției de orientare.

Iar leadershipul își limitează astfel calitatea, prin faptul că nu reușești să te dezlipești de acea parte din tine care îți comandă să te arunci într-o luptă care nu se va sfârși niciodată. O luptă în care știința te face oricând knockout, căci nu o vei putea cuprinde niciodată pe de-a-ntregul.

Temperează-ți nevoia de a-ți însuși știința cea mai înaltă, astfel încât să eviți acel conflict cu tine însuți care te poate duce în pragul unui final trist. Efortul de reconfigurare personală presupune să-ți evaluezi șansele de reușită într-o anumită direcție, în așa fel încât să nu contrazici imaginea pe care te aștepți s-o vezi la tine în caz de eșec.

Prima lege a alchimiei ține de modul cum îți folosești capacitatea de percepție a valorii descoperirilor tale, încât să nu ajungi să fii transformat în prizonierul propriei limitări în diversele aspecte ale vieții.

Secunda neagră din timpul trecător aduce în prim plan acel moment din viața celui ce se vrea un lider de excepție, care-l determină să găsească răspunsuri la absolut toate necunoscutele din evoluția lui și a altora, disecând timpul trecut, prezentul și viitorul. Desigur, aruncând o privire în trecut, înseamnă să iei aminte la greșelile importante ale altora pentru a nu le repeta în viața ta.

Source: https://neculaifantanaru.com/secunda-neagra-din-timpul-trecator.html